

Ce este „viața veșnică”? – Stanley Bruce Anstey

Idei greșite despre viața veșnică

Ce este „viața veșnică”?

„Viața veșnică”, așa cum apare ea în Evanghelia după Ioan și în epistole, este o binecuvântare creștină. Ea este un „dar de har” al lui Dumnezeu, pentru cei care cred în Domnul Isus Hristos (Romani 6.23). Este caracterul cel mai înalt al vieții divine, pentru că ea există, și ea este ceea ce Tatăl și Fiul savurează împreună în părtășie, din veșnicie. Pentru credincioși, viața veșnică cuprinde:

- viața divină în *părtășie cu Tatăl și cu Fiul* (Ioan 17.3),
- pe baza *răscumpărării înfăptuite* (Ioan 3.14,15),
- în puterea *Duhului Sfânt care locuiește în ei* (Ioan 4.14).

Pentru ca cei credincioși să poată să aibă această viață din belșug (Ioan 10.10), Hristos a trebuit să vină în lume ca să-L descopere pe Tatăl și relația veșnică pe care El o are cu Fiul Său (Ioan 1.18; 14.9). Înainte ca viața veșnică să fi fost arătată în această lume, în Persoana lui Hristos, ea a fost „la Tatăl” și necunoscută oamenilor (1 Ioan 1.2). În afară de aceasta, credincioșii pot să aibă această relație cu Tatăl abia când se odihnesc în credință pe lucrarea lui Hristos, înfăptuită la cruce, prin care conștiința lor este curățită (Evrei 9.14; 10.12-17) și ei sunt umpluți cu Duhul (Ioan 4.14). Deci, viața veșnică este o binecuvântare creștină specifică, pe care noi o posedăm „în Hristos Isus” – Omul înviat, înălțat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu (1 Timotei 1.1). Posesiunea acestei vieți ne face apti să avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3; 1 Ioan 1.3).

Frederick George Patterson (1832–1887) spune:

Viața veșnică este expresia pentru ceea ce posedăm noi în Hristos; ea ne aduce în comuniunea cu Tatăl și cu Fiul și ne dă o astfel de natură, adecvată cerului.¹

Noi avem viața veșnică în Hristos – Hristos trăiește în noi; și această viață veșnică ne aduce în comuniune cu Tatăl și cu Fiul. Aceasta s-a putut petrece abia după ce Tatăl fusese revelat în El și după ce Duhul Sfânt, prin care ne bucurăm de această viață, a fost dat.²

Henry (Harry) Filor Nunnerley (1873–1953) spune:

Viața veșnică este o viață a părtășiei, o participare la relațiile divine, o cunoaștere empirică a Tatălui și a Trimisului Său.³

Arthur Copeland Brown (1887–1982) spune:

Viața veșnică se referă la viața divină, care este savurată în comuniune cu Tatăl și cu Fiul, prin Duhului Sfânt care locuiește în cel credincios.⁴

¹ F.G. Patterson, „72. What was the state of the Old Testament saints compared with that of Christians? (Ezechiel 18.31)” în *Scripture Notes and Queries*, Blackrock 1871, pag. 112. Online: www.stempublishing.com.

² F.G. Patterson, „Scripture Queries and Answers” în *Words of Truth*, anul 3, 1868, pag. 179.

³ H. Nunnerly, „Eternal Life” în *Scripture Truth*, anul 1, 1909, pag. 197.

⁴ A.C. Brown, *Eternal Life*, pag. 4.

Două aspecte ale vieții din belșug

Există două aspecte ale acestei vieți din belșug:

1. În primul rând, ea se referă la viața divină din omul credincios, ca posesiune *prezentă*, prin care credinciosul se bucură de părtășia conștientă cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 3.15,16,36 și așa mai departe). Acesta este aspectul despre care este vorba în slujba apostolului Ioan.
2. În al doilea rând, ea este considerată ca sfera vieții spre care se îndreaptă credinciosul și la care ajunge la capătul drumului său, când va fi în starea glorificată din cer. Este vorba deci despre o chestiune *viitoare*. În felul acesta vorbește Pavel despre ea (Romani 2.7; 5.21; 6.22,23; Galateni 6.8; 1 Timotei 1.16; 6.12,19; Tit 1.2; 3.7), la fel și Iuda (Iuda 21).

Deci, primul aspect are de-a face cu viața prezentă *în* noi; al doilea aspect are de-a face cu viața *în* care vom fi cândva.

În limbajul nostru zilnic folosim cuvântul „viață” în amândouă aceste feluri. Putem să spunem despre o plantă, despre un animal, despre un om că ei au viață în ei. Dar vorbim despre viață și ca despre un element sau un mediu în care o persoană poate să locuiască – de exemplu, „viață rurală”, viață citadină”, „viață de adunare” și așa mai departe. Astfel putem *acum* să ne bucurăm de viața veșnică prin Duhul, dar *apoi* vom locui în acest domeniu al vieții în sensul său deplin, când vom fi glorificați.

Aceste două aspecte se pot ilustra cu ajutorul exemplului unui scafandru pentru adâncimi mari. El lucrează în apă, dar respiră aerul printr-un furtun lung, care-l menține în viață. Faptul acesta este comparabil cu credinciosul care posedă viața veșnică în prezent. Noi trăim în lumea aceasta și ne mișcăm într-un element pentru care nu suntem făcuți din fire, căci aparținem noii creații și suntem oameni cerești. Deci, noi nu suntem din lumea aceasta, ci suntem aprovizionați prin furtun de Tatăl și de Fiul, în timp ce suntem în lumea aceasta. Când scafandru și-a termina munca și urcă din apă în elementul său natural, el își scoate casca și costumul de scafandru și respiră aerul fără acest aparat. În mod asemănător, când munca noastră aici pe pământ este terminată și vom fi chemați acasă, în cer, în starea noastră glorificată, vom fi în elementul vieții veșnice, pentru care suntem absolut potriviți. [...]

În Evangheliile sinoptice, viața veșnică se referă la posesiunea vieții divine de la Dumnezeu, pe *pământ*, în Împărăția de o mie de ani a lui Hristos (Matei 19.16,29; 25.46; Marcu 10.17,30; Luca 10.25; 18.18,30). Aceasta a fost făgăduită în Vechiul Testament (Psalmul 133.3; Daniel 12.2), dar nimeni din Vechiul Testament nu a posedat-o. Rămășița lui Israel (Apocalipsa 7.1-8) și credincioșii din popoarele păgâne o vor înfăptui într-o zi viitoare (Apocalipsa 7.9,10).

Idei greșite despre viața veșnică

Există câteva neînțelegeri în privința vieții veșnice, care au dus la derută în capetele unor oameni.

1. Durata vieții divine

Termenul „viața veșnică” este înțeles în general ca desemnare pentru durata (lungimea) vieții divine, pe care o posedăm. Misionarii, evangheliștii și învățătorii de școală duminicală definesc adesea „viața veșnică” drept „viața care dănuie veșnic”.

Dar dacă aceasta ar fi o definiție corectă a vieții veșnice, atunci ar trebui să spunem că diavolul și păcătoșii pierduți au, de asemenea, viață veșnică, pentru că și ei vor exista veșnic. Firește că aceasta nu este adevărat.

H. Nunnerley spune:

Au apărut multe neînțelegeri cu privire la viața veșnică, deoarece semnificația ei a fost limitată la durata nesfârșită a existenței și la siguranța celor care posedă această viață.⁵

A.C. Brown confirmă aceasta când stabilește că viața veșnică

„nu înseamnă numai că avem o viață care dănuie veșnic”.⁶

Henry Mann Hooke (1838–1888) remarcă:

Numai foarte puțini dintre noi își dau osteneala să mediteze asupra a ceea ce este viața veșnică. Îmi amintesc că am întrebat odată o creștină mai vârstnică, dacă mi-ar putea spune în mod prietenos ce este viața veșnică. „O, da”, a spus ea, „o existență care nu încetează niciodată”. – „Atunci”, am spus eu, „nu aveți mai mult decât diavolul, pentru că nici el nu va înceta să existe”. Eu cred că ceea ce a spus ea este o idee generală. Și cei pierduți au o existență veșnică; căci ei vor petrece veșnicia în iazul de foc, dar ei n-au viața veșnică.⁷

Noțiunea de „viață veșnică” nu este numită așa din cauza duratei sale nesfârșite, ci pentru că este o viață care aparține veșniciei. Ea se referă la calitatea deosebită a vieții divine, de care Tatăl și Fiul se bucură împreună din timpuri veșnice. De această viață, în părtășie conștientă cu Tatăl și cu Fiul, putem acum să avem parte, și anume, pe baza venirii lui Hristos, ca să-L reveleze pe Tatăl, și a morții lui Hristos, ca să clarifice problema păcatelor noastre, ca și a învierii și a înălțării lui Hristos, după care a fost trimis Duhul. Astfel putem să ne bucurăm de ceea ce Se bucură Persoanele divine (1 Ioan 1.3,4).

2. Unii cred că credincioșii Vechiului Testament posedau viața veșnică

În al doilea rând, mulți consideră că credincioșii Vechiului Testament ar fi posedat viața veșnică. Dar aceasta nu poate să fie așa, pentru că lucrurile necesare, ca Dumnezeu să poată să dăruiască viața veșnică, încă nu existau în vremea lor. Credincioșii Vechiului Testament nu-L cunoșteau pe Dumnezeu ca Tatăl al lor, pentru că Hristos nu venise ca să-i reveleze ca atare. În afară de aceasta, răscumpărarea prin moartea lui Hristos încă n-a fost înfăptuită, din care cauză

⁵ H. Nunnerly, „Eternal Life” în *Scripture Truth*, anul 1, pag. 195.

⁶ A.C. Brown, *Eternal Life*, pag. 4.

⁷ H.M. Hooke, „1 John 1. – 2. Eternal Life” în *The Christian's Friend and Instructor*, anul 12, 1885, pag. 230.

credincioșilor nu le-a fost posibil să se apropie de Dumnezeu cu o conștiință curățită. Și nici Duhul Sfânt încă nu venise.

Mulți creștini le vine greu să înțeleagă cum poate cineva să spună că credincioșii Vechiului Testament n-ar fi avut viața veșnică. Pentru ei, aceasta sună așa, ca și când am spune că acești oameni n-au fost mântuiți și de aceea nu sunt acum în cer. Problema este că ei au o idee greșită despre ce este viața veșnică și aceasta i-a condus la o concluzie greșită. Adevărul este că credincioșii Vechiului Testament sunt născuți din nou și astfel au viața divină și de aceea sunt ei acum în cer – dar din motivele enunțate mai sus, ei nu pot avea calitatea și caracterul vieții care determină viața veșnică.

J.N. Darby a fost întrebat:

Întrebare: Sfinții Vechiului Testament nu aveau viața veșnică?

Răspuns: În ceea ce îi privește pe credincioșii Vechiului Testament, viața veșnică nu făcea parte din revelația Vechiului Testament, chiar dacă admitem că credincioșii Vechiului Testament o aveau.⁸

H.M. Hooke spune:

Am fost foarte uimit când am examinat scrierile Vechiului Testament, căci n-am găsit nici măcar un singur exemplu unde se spune despre vreun credincios al Vechiului Testament că avea viața veșnică; ea nu era cunoscută.⁹

Învățătura, că credincioșii Vechiului Testament aveau viața veșnică, a devenit cunoscută în unele cercuri drept „învățătura-Grant”, fiindcă F.W. Grant propovăduia această eroare. El spunea că credincioșii Vechiului Testament aveau viața veșnică – *dar ei nu știau aceasta*. Frații au respins această idee, deoarece au arătat că esențialul vieții veșnice consta în a avea părtășie conștientă cu Tatăl și cu Fiul (Ioan 17.3). Cum ar putea un om să aibă părtășie conștientă cu Tatăl și cu Fiul, dar să nu fie conștient de aceasta? Este absurd! În timp ce F.W. Grant încerca să le dea credincioșilor Vechiului Testament viața veșnică, F.E. Raven încerca să le-o ia credincioșilor obișnuiți ai Noului Testament și să facă din ea ceva ce „atingea” numai periodic o anumită elită. După părerea sa, posesia acestei vieți era legată de o corespunzătoare stare sufletească, adică de părtășie. Dar aceasta nu este adevărat; o stare sufletească bună este necesară pentru a *savura* viața veșnică, dar nu pentru a o *poseda*.¹⁰

Viața veșnică este o viață „cerească” (Ioan 3.12,13), care a devenit vizibilă prima dată când Hristos a venit din cer și a locuit printre oameni (Ioan 1.14). Înainte ca Hristos să vină în lume, viața veșnică era (viața „la Tatăl”, în cer: 1 Ioan 1.2) necunoscută oamenilor. Acum a fost dăruită creștinilor (Ioan 3.15,16,36), prin care ne bucurăm de părtășia cu Tatăl și cu Fiul și putem să avem „bucuria deplină” care rezultă din aceasta (1 Ioan 1.3,4).

F.G. Patterson spune:

Pe atunci nu se putea spune că credincioșii Vechiului Testament aveau viața veșnică. Ea a fost adusă la lumină abia prin Evanghelie (1 Timotei 1.10; Tit 1.2).¹¹

⁸ Darby, „Readings on 1 Peter” în *Notes and Jottings*, pag. 351. Online: www.stempublishing.com.

⁹ H.M. Hooke, „1 John 1. – 2. Eternal Life” în *The Christian's Friend and Instructor*, anul 12, 1885, pag. 230.

¹⁰ Vezi: N. Noel, *The History of the Brethren*, vol. 2, pag. 500–501, și: W. Kelly, *Life Eternal with F.E.R.'s Heterodoxy as to it*.

¹¹ F.G. Patterson, „39. If the Old Testament saints had eternal life, what was the object of renewing the sacrifices year by year?” în *Scripture Notes and Queries*, Blackrock 1871, pag. 66. Online: www.stempublishing.com.

Învățătura, că credincioșii Vechiului Testament ar avea viața veșnică, șterge deosebirea dintre cele două Testamente și dintre binecuvântările și privilegiile corespunzătoare, care deosebesc Biserica de Israel. Această greșală își are rădăcina în teologia reformată a legământului, după care Israel și Biserica sunt privite ca *un* popor cu aceleași binecuvântări. Mult necaz și încurcătură s-a iscat prin faptul că oamenii au înțeles greșit viața veșnică și, prin urmare, au învățat erori despre aceasta.

3. Evanghelicii gândesc adesea că viața veșnică ar fi sinonimă cu „nașterea din nou”

În al treilea rând, unii gândesc că viața veșnică ar fi sinonimă cu „nașterea din nou” (Ioan 3.3-8). Dar aceste noțiuni nu sunt identice. Ambele au de-a face cu posesia vieții divine, dar viața veșnică, cum am spus, are de-a face cu posesia vieții divine în sensul ei deplin, în părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Nu este vorba că există două feluri de viață divină; viața care este procurată în noua naștere și viața veșnică sunt, potrivit naturii lor, aceeași viață. Este viața lui Hristos Însuși – într-adevăr, El este numit „viața veșnică” în Epistola întâi a lui Ioan (1 Ioan 1.2). Deosebirea constă în aceea, că un om care este născut din nou are viața divină, ca să zicem așa, în stare embrionară; dar dacă un om primește viața veșnică prin credința în Hristos, el are viața divină în forma sa cea mai înaltă: el Îi cunoaște pe Tatăl și pe Fiul prin puterea Duhului Sfânt. În mod asemănător, viața într-un *sâmbure de măr* este aceeași ca în *pomul măr* matur; deosebirea constă în aceea, că această viață în pom este deplin dezvoltată.

O altă deosebire între nașterea din nou și viața eternă constă în aceea, că viața divină, care este dată păcătoșilor prin nașterea din nou, se petrece fără acțiunea lor conștientă (Ioan 3.8; 5.21), în timp ce viața veșnică este dăruită unui om, dacă el crede conștient în Domnul Isus și-L primește ca Mântuitor al său (Ioan 3.16,36; 5.40; 6.47).